

отъ непрекъснати бойове . . . тѣ, носителитѣ на смъртта, най-после падатъ като гнили круши въ нейнитѣ ръже.

Днесъ 8, завчера 18, въ Недѣля 15, а и утре ще имаме още десетъ . . . Тѣ вече агонизиратъ и трѣбва да се пренасятъ въ опредѣлената стая за морга. Сърдцето ми се кжса, когато ще трѣбва да задигнемъ нѣкой болень за да го пренесемъ въ стая № 1, отъ тамъ малцина се връщатъ.

— Сестро, подпоручикътъ! — вика една отъ самарянкитѣ, презъ откърѣхнатата врата и пакъ бързо изтича по стълбитѣ на горния етажъ. Само думата: подпоручикътъ, бѣше достатъчна за менъ и азъ вече знаехъ. . . Тоя младъ русъ съ сини очи и детски устица, които вѣчно се усмихватъ е вече на пжтъ за тамъ, отъ дето никой се не връща.

Отидохъ въ стаята му. Той диша тежко. Изглежда, чераната въ дробоветѣ му, пронизани отъ куршумъ, на ново се е отворила. Крѣвъ блика отъ устата му. Пратихъ самарянката за лѣкаръ, но докато дойде, подпоручикътъ, това хрисимо дете, ме погледна и само една дума каза:

— Мама!

Да, това дете имаше нужда още отъ майчини милувки. Защо умре той? Какво ще прави неговата клета майчица, за която толкова много ми приказваше той?! Коренитѣ на коситѣ ми станаха чувствителни. Потъ ме облѣ отъ мжка.

Служителитѣ дигнаха трупътъ му и го понесоха къмъ баракитѣ. Докторътъ го срѣсна по стълбитѣ.

— Сестро, Дончо! — вика отъ долу самарянката Мими и ние я последваме съ лѣкаря. На Дончо е разкжсанъ стомаха отъ парче снарядъ. Отъ операцията имавече 40 дни. Той се поправяше и сега изведнѣжъ. Какво е станало? Той е само на млѣчна диета. Надвесени надъ леглото само изчакахме дветѣ минути, въ които той събра последнитѣ си сили, надигна грамадното си тѣло надъ леглото и извика съ все сили:

— Убийци! — и се струпоби. Той умрѣ.

Къмъ кого отправи това проклятие, дали бѣше къмъ